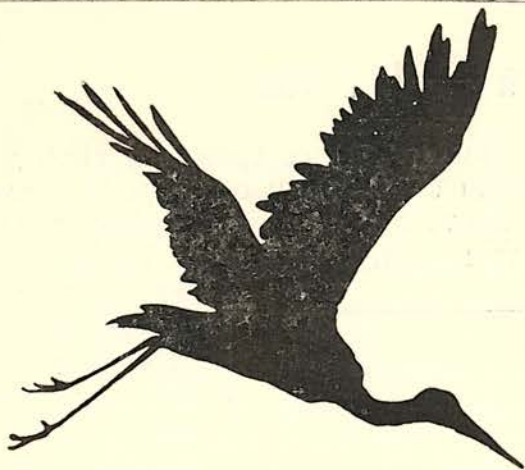

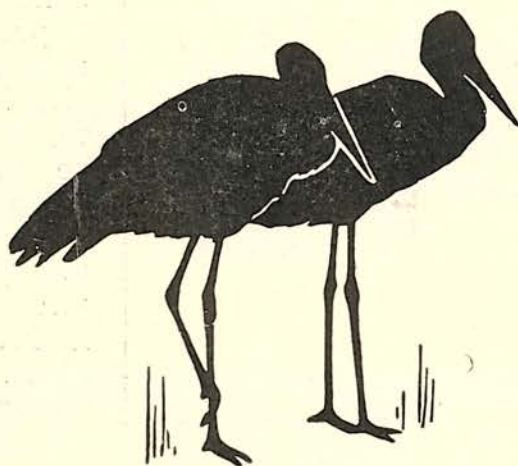
Прѣдъ отпътуване

къмъ

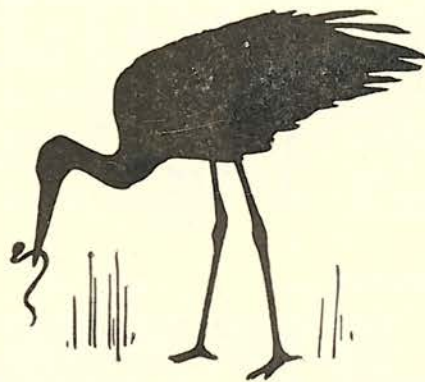
далечни страни.

1 Татъкъ надъ полето влажно
Мека се мъгла разтила,
Вечеренъ вѣтрецъ прохладенъ
По чукари я разгонва.
Всѣки се въ дома прибира,
Отъ трудъ дневенъ да почине,
Салъ щърковетъ дългокраки
По полето закжснѣли.
Ей и младиятъ щъркъ тамо
Трака си безгрижно съ клюна,
А пъкъ стариятъ къмъ него
Важно крачи и му дума:

2 „Скоро нощъ ще да настане,
Врѣме вече е да заспимъ, —
На пжтъ утрѣ ще вървимъ!
Тука вече става
Студено и влажно:
Зима наближава!
Топло лѣто си отиде...
Утрѣ ни единъ отъ насъ
Тукъ не ще остане въ този часъ
Да не губимъ врѣме,
Африка ще гонимъ,
Дълъгъ пжтъ ни чака!

Тежко е да се простимъ
Съ миличкитъ си гнѣзда,
Съ родни хубави мѣста,

Ала... трѣбва да вървимъ!
И да ни е леко,
Нека се добрѣ наспимъ!“